

**ZLOČIN
NEVHODNÉ
DO 15 LET!**

LEDOVÉ OČI

KATRIN STEHLE

FRAGMENT

Zločin Ledové oči

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lotte Kinskofer – Zločin – Černý sních
Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti
L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení
L. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Katrin Stehle

Zločin – Ledové oči – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KATRIN STEHLE

LEDOVÉ OČI

 FRAGMENT

*Jakákoli podobnost se skutečnými
osobami, ať už živými nebo mrtvými,
je čistě náhodná a neúmyslná.*

1. díl

1. kapitola

Ve slabém světle pouliční lampy září stromy zvláštní světlou zelení. Špičkou boty zavadím o vyboulený asfalt a klopýtnu. Palec na noze zabolí. Čtyřicet pět, čtyřicet šest.

Odkudsi zazní hlasitý smích. Žhnoucí tečky cigaret ve tmě. Zatnu zuby, polknu. Už to není daleko. Padesát tři, padesát čtyři.

Já jim ukážu. Dokážu jim, že nejsem žádný zbabělec.

„To si netroufneš!“ tvrdí Jenna a hihňá se.

Podívám se na Laru, která mě drží za paži. Je mi teplo, svět se trochu houpe, připomíná mi moře nebo Bodamské jezero na podzim.

Slyším se, jak říkám: „Ale jasně, fakt na tom nic není.“

„Tak do toho!“ Jenna mě štouchne loktem do boku. „Sto kroků. Pak přijdeme za tebou.“

Lara pustí mou ruku a vrhne na mě pochybovačný pohled.

A já jdu.

Řinčení. Ostrá bolest. Zakopnu o láhve. Šramot v křoví. Počítej rychleji. Devadesát osm, devadesát devět, sto.

Zůstanu stát, cítím, jak mi srdce duní kdesi dole v břiše, jako basové tóny. Dýchám řinčivě a příliš hlasitě. Zadržím dech. Ach jo, špatně. Skoro jsem to dokázala, říkám si pro sebe, Jenna s Larou se musí každou chvíli objevit. Otáčet se není koneckonců zakázané...

Najednou je mi opravdu špatně. To musí být tím drinkem. Znovu zařinčí láhve. Kde jenom jsou?

Blíží se ke mně pleskavé kroky. Uvědomím si, že jsem si ovinula obě paže kolem trupu. Husí kůže pod tenkou bundou. Pleskání je čím dál hlasitější, duní mi v hlavě. Že by za to mohl joint? Jenna ho dostala od jednoho kluka a já si párkrát potáhla. Neumím ani pořádně šlukovat, jen jsem to předstírala. A napoprvé člověk stejně nemá nic cítit, ne?

Kde ty dvě jenom jsou? Už bych je měla dávno vidět. Bolí mě rty. Až teď mi dojde, že jsem se do nich kousala.

Najednou je něco jinak. Kroky jsou pryč. Někdo stojí přímo za mnou. Mrazí mě v zádech.

„Hej, malá,“ řekne hluboký hlas, „co by to mělo být? Koks nebo éčko?“

Ztuhnu. Kde jenom jsou?

Nedefinovatelný pach. Směs vody po holení a potu. Snažím se dýchat pusou, aniž bych ji opravdu otvírala.

„Možná ti udělám cenu. Ukaž, ať se na tebe kouknu.“ Plesk.

Zničehonic stojí vedle mě. Nejdřív vidím jenom boty. Černé kožené holínky se zipem po straně. Jedna není úplně zapnutá. Kalhoty od obleku, tričko potištěné zvláštními znaky. Je úplně holohlavý, až na kozí bradku.

„Na jakým tripu jsi?“ Jazyk má dlouhý a špičatý.

Nohy mi zareagují dřív než mozek. Rozběhnu se, utíkám zpátky.

„Hej, nemyslel jsem to zle,“ volá za mnou a mečivě se směje.

Pak to zařinčí. Zase jsem vběhla mezi skleněné láhve, jednu kopsu před sebou jako fotbalový míč. Tamhle. Křoví. Ještě zatáčka. Srdce mi duní v uších. Otevřené prostranství. Vidím až dolů k silnici. Od tramvaje odletují jiskry. Kde jsou ale Lara s Jennou? Odbočila jsem ve své panice špatně? Jak jenom můžu být tak pitomá? Park přece není tak velký. Někde tady musí být. Pokud znovu nepotkám kozí bradku...

Zůstanu stát, ruku si dám v bok. Dýchej. Uvažuj.

Jenna s Larou by mě přece v tomhle divném parku samotnou nenechaly? To přece není možné. Pleskavé kroky. Musím pryč! Snad stojí naproti u silnice. Koneckonců, než se pan učitel Ritsch zašil, kladl nám na srdce: „Spoléhám na vás. Zůstaňte pohromadě, nedělejte žádné pitomosti.“

A my jsme všichni hloupě přikyvovali.

Auto s dunící hudbou. Dětské hřiště, na kterém popíjí několik lidí. Tady v Berlíně je aspoň v noci venku vždycky spousta lidí. Po Jenně a Laře však nikde ani stopy.

Krucí, musím uvažovat jasně. Rty mi krvácejí. Proč se vlastně tvrdí, že krev chutná po železu? Jak vůbec chutná železo?

Kudy jsme to vlastně předtím šly? Nedokážu si vzpomenout. Můj smysl pro orientaci ve městě je nulový. Teta, která studovala psychologii, tvrdí, že je to tím, že jsem vyrůstala na venkově. To se pak synapse v mozku propojují jinak. Podobně jako u obyvatel stepi. Skvělé. Jako by mi teď mohlo pomoci, že můj mozek vypadá jako mozek nomáda. Mobil. Přesně. Ale už když sahám do kapsy, vím, že tam není. Není tam nic kromě peněženky a klíče od hostelu. Mobil leží na posteli v ubytovně a právě se nabíjí. Má tak špatnou baterii, že vydrží sotva den. Zatraceně. Byla to tahle ulice? Nebo tahle? A nemám jít vlastně kolem parku? Možná bych se mohla někoho zeptat. Třeba těch dvou žen v baloňácích.

„Haló?“ Můj hlas je tichý a chraptivý.

Jdou dál.

Udělám krok, běžím za nimi, odkašlu si: „Haló?“

Jedna sebou trochu trhne. Zřejmě mě slyšely, ale přesto se nezastavily.

Všimnu si, že mi po tváři stéká slza. Ne, brečet mi nepomůže. Ret mě bolí, ale přestal krvácet.

Nikdy bych nevěřila, že Lara s Jennou dokážou být tak podlé. Opravdu jsem si myslela, že jsme skoro kamarádky, i když už mají téměř před maturitou...

Chvíli si představuju, že se objeví za plakátovací stěnou u zastávky.

Lara řekne: „Je mi to fakt líto. Byl to úplně stupidní test, ale byly jsme pořád poblíž, jen jsi nás nemohla vidět.“

Ale pochopitelně tam nikdo není. Jsou opravdu pryč.

Tramvaj, přesně. Jdu k jednoduchému přístřešku na zastávce. Vedle bliká neonový nápis. Naproti sedí skupinka mladíků. Dunivý smích.

Jak jsem pitomá! Můžu přece jet tramvají. Nějak se dostanu k metru a pak pojedu na zastávku Senefelder Platz, kde je náš hostel.

Sednu si na plastovou lavici. Předě mnou je něco mokrého. Smrdí to. Rychle vyskočím. Snad jsem si do ničeho nesedla. Dívám se na jízdní řád. 0.27. Na mých hodinkách je 0.34. To snad není možné! Zase slza. Musím se dostat do hostelu. Jakkoli. Jít podél kolejí... Vedou do kopce, kolem hřiště. Další zašustění v křoví.

Náhle přibrzdí nějaké auto, jede vedle mě. Nečím se tam. Pískání. Dám se do běhu. Někdo se směje. Motor zařve. Troubení. Křižovatka. Koleje vedou na dvě různé strany! Polykám. Znovu mě píchá v boku.

2. kapitola

„Můžu ti nějak pomoci?“ Mužský hlas.

„Ne, ne, děkuju!“ Pospíchám dál a doufám, že jdu správným směrem.

Nevzdává to, kráčí vedle mě. „Chápu, že máš strach, když tě osloví úplně cizí člověk.“

Je šlachovitý, nejméně o hlavu vyšší než já, dost mladý.

„Vypadáš, jako kdybys zabloudila. Já jsem Gunnar,“ říká.

Jeho hladké hnědé vlasy mají ve světle lampy nazelenalý nádech.

Zabloudila... Už chci přitakat a zeptat se ho, kudy se jde k hostelu. Ale když si všimne, že ani nemám mobil...

A volat o pomoc se v tomhle městě určitě nedá. Tady by člověka nikdo neslyšel. A když, tak by zavřel okno.

„Ne, děkuju,“ vyhrknu tedy. „Já to zvládnou.“

Přidám do kroku.

Nejde za mnou, aspoň myslím.

Kostel. Kolem kostela jsme určitě nešly, to bych věděla. Jenom se neotáčet. Ten týpek tam bude nakonec ještě stát a koukat za mnou. Jdu dál. Začínají mě bolet nohy. Míjí mě skupinka mužů. Všichni mají stejné kšiltovky a cosi blábolí. Jeden začne najednou hulákat: „Teď to začne, teď to začne...!“ Ostatní se přidají.

Snažím se kolem nich přejít pokud možno sebejistě. Vtom do mě jeden vychrtlý muž vrazí.

„No tak, maličká.“ Drapne po mně rukou.

Vytrhnu se mu a běžím zpátky.

Smějí se. Až na jednoho, který blábolí dál.

Zakopnu o kámen a málem upadnu. Ulice vypadá jako mozaika složená z kusů asfaltu a různých kamenů. Radši se dívám pod nohy, abych se nenatáhla. Navíc je tu plno psích hovínek.

Náhle vrazím do nějakého člověka. Voní po citronech. Já určitě smrdím potem. Ale to je vlastně jedno. Vidím, že je to ten týpek, co mě před chvílí oslovil.

Tamti muži jsou zase hrozně blízko.

„No tak, máš z nás strach, maličká?“ ptá se hubeňour. Jeho kumpánům se to zdá hrozně vtipné.

„Nechte nás na pokojí,“ říká mladík s vůní citronu a stoupne si těsně vedle mě.

Muži se smějí a vcházejí do jednoho z těch podniků, které jsou zřejmě otevřené celou noc.

„Chci ti opravdu jenom pomoci,“ říká. „Vypadáš jako někdo, kdo je na školním výletě a ztratil svou skupinu. Nemám pravdu?“

Zkouším spolknout slzy. Nedaří se mi to.

„Tumáš!“ Podává mi kapesník. Není papírový, nýbrž staromódní, látkový, s tenkým modrým lemem.

Beru si ho. Zase ta citronová vůně.

„Ve kterém hostelu bydlíte?“ ptá se.

Posmrkávám a náhle si všimnu, že stojíme pod stromem. Listy ve světle lamp září a vrhají stíny na jeho obličej. Poprvé v tom cizím městě zaregistruju něco, co je mi důvěrně známé, co mi připomíná domov. Letní vůni.

„Stromy,“ řekne najednou, „za letní noci neuvěřitelně krásně voní. Vůbec mi připadá úžasné, že každá roční doba má své vlastní vůně.“ Opatrně si ho prohlížím. Má na sobě zelené tričko a přes něj zelenou bundu. I jeho oči vypadají zelené. Ale možná za to může ten strom nebo nějaký zvláštní odraz.

„Je na mně něco divného?“ Přeshlape z nohy na nohu.

„Ne, jenom... Zelená je moje nejoblíbenější barva a ty máš na sobě samé zelené věci.“ Proč jen jsem to řekla? Teď si určitě myslí, že jsem úplně hloupá.

Usměje se. „Páni, moje taky. Přesně jako stromy, čerstvá tráva a žáby. Nesměj se, žáby jsou moje nejmilejší zvířata.“

To není možné. Uvědomím si, že jsem mu úplně zmuchlala kapesník. Žáby. Beke a Dirk si ze mě vždycky utahovali, že mám ráda žáby. Když se seznámím s někým novým, radši mu o tom neříkám. Většina lidí si totiž myslí, že jste praštění, když nezbožňujete kočky, koně nebo psy. Křeček by ještě ušel, ale žába...

„Opravdu nevím proč, možná je to téma velkýma očima.“ Směje se.

Musím se usmát.

„Myslíš si, že jsem blázen, vid’?“ Jeho hlas zní uraženě.

„Ne, ne,“ vyhrknu rychle. „Jen mi to přijde zvláštní, protože jsem ještě nikdy nepotkala nikoho, kdo má rád žáby. Ty mi to určitě nebudeš věřit, ale žáby jsou i moje nejoblíbenější zvířata.“

„Ne, opravdu?“ Dívá se na mě a kulí oči. Opravdu mám dojem, že jsou zelené. Přikývnu.

„Hm, jsem si jistý, že jsme se nepotkali náhodou. Dva milovníci žab. To musí být osud,“ říká.

Směju se.

„Víš co? Dobře to tady znám. Když mi prozradíš, jak se jmenuje váš hostel, zavedu tě tam. Můžeme si cestou trochu popovídat a zjistit, jestli nemáme společného ještě víc.“

Vypadá horlivě a tak trochu legračně. Ale mně je to jedno. Nevím, jak jinak bych našla správnou cestu. Určitě je neškodný. Neškodný blázen, nebo tak něco.

Přikývnu a zmuchlám kapesník, aby se mi vešel do dlaně.

„Super,“ řekne. „Tak kam?“

Procházíme pod vonícími stromy mezi řadami vysokých domů. Jen tu a tam v některém okně ještě svítí světlo. Na nebi se třpytí hvězdy.

„To se mi na Berlínu líbí. Oproti velkým městům na západě jsou tady ještě vidět hvězdy,“ vysvětluje Gunnar a ukazuje vzhůru. „Výhoda špatně osvětlených ulic.“

Pak mi ukáže parapet, na kterém sedí kočka. Pronikavě se na nás dívá.

„Sbírám detaily,“ řekne a já mám dojem, že jsem se přeslechla.

„Proč se tak koukáš?“

„Já totiž taky,“ vykoktám a myslím na všechny fotky, které mám na blogu, na všechny ty maličkosti, kolem nichž ostatní jenom tak projdou. Trhliny ve zdi, které vypadají jako obličej, detailní záběry žilkování ve dřevě, jednotlivé články řetězů, mech...

„Vycítil jsem, že ti něco takového můžu říct. Ostatní se člověku hned vysmějou, když má neobvyklý koníček.“ Jeho zelené oči si mě pronikavě měří.

Roztěkaně přikývnu. Připadám si jako v prapodivném snu. Skoro jako kdyby mi mohl číst myšlenky. Jako by věděl i to, na co momentálně vůbec nemyslím, co mám schované vzadu v hlavě...

„Podívej se na ty kameny. Prostřední vypadá jako nos, druhé dva jako oči.“

„Skoro jako náš chemikář.“ Musím se zahihňat. Škoda, že s sebou nemám foťák. Nebo aspoň mobil. Ušklíbne se. „Učitelé chemie vypadají patrně v celém Německu podobně.“

„Chodíš tu do školy?“ Udělám neurčitý pohyb rukou.

„Hmm... páni, vidíš ten měsíc? Za chvíli se nabodne!“

Opravdu. Měsíc se vznáší přímo nad věžičkou. „Nebo,“ říkám, „jako kresba nějakého malého žáčka.“

„Já jsem maloval hlavonožce,“ zakření se. Mám pocit, že se mu úsměv nedostane až k očím. Jsou opravdu zelené?

Přicházíme k čtyřproudé silnici. „Tohle vypadá jako ulice u našeho hostelu.“ Najednou jsem hrozně rozčilená.

„Bohužel to není ona.“ Přejíždí přes silnici, i když je na semaforu červená. Já klopýtám za ním. Najednou zrychlí. „Tady vypadá všechno stejně,“ zamumlá. „Musíme ještě o blok dál.“

„Uf, moje nohy.“

„Sorry. Mám tě podepřít?“ Jeho ruka zavadí o mou paži. Otřesu se. Jdu cizím městem s úplně neznámým mužem. „Ne, děkuju. To je dobrý.“

S jeho očima se zase stane něco zvláštního. Připadá mi, jako by se zmenšily. Polknu.

„Tamhle je metro. Možná bych se mohla svézt...“

„V tuhle dobu jezdí dost nepravidelně. Pěšky tam budeš o hodně rychleji.“ Pokrčím rameny. Skrz tenké podrážky cítím ostré výčnělky dlažby.

Chvilí jdeme vedle sebe mlčky.

„Vidíš ten květináč?“ Ukáže na osamělé svítící okno v jednom z horních pater domu. Až na modrý květináč s miniaturní rostlinkou tam není vidět nic.

„Ten člověk ho jistě dostal od své matky,“ řeknu.

„Nebo tam bydlí stará babička, která měla dřív spoustu kytek a všechny musela dát pryč. Může se starat už jen o tu jedinou.“

Podívám se na něj ze strany. Jeho oči už zase vypadají jako dřív. Možná jsem prostě jenom vyděšená, protože jsem ještě nepotkala člověka, který by mi byl tak podobný. Kdo si dnes vymýšlí příběhy o květináčích a v asfaltu vidí obličej? Něco takového už jsem dlouho nedělala, to jen dřív, jako dítě, s Beke a Dirkem... To je jedno.

„Stará babička už léta čeká na dopis od svého syna. Každý den se vydává na namáhavou cestu dolů po schodech ke schránce. Ale on jí nikdy nenapíše.“

Vidím tu babičku přímo před sebou. Má starorůžové filcové pantofle a pomačkanou trvalou.

„Byt je pro ni příliš velký. Obývá už jenom jeden pokoj. Ale bojí se přestěhovat, protože by ji pak jeho dopis možná nezaštíhl,“ pokračuju.

Najednou se cítím dobře. Je mi, jako kdybych si povídala s někým, koho znám už celou věčnost. Ani tohle město už není strašlivé, nýbrž plné příběhů. Jdeme a jdeme. Musela jsem jít hrozně dlouho nesprávným směrem...

„Jeřábík z tamhletoho jeřábu,“ prohlásí on, „byl vlastně kdysi doktor. Když ale daroval svému synovi k pátým narozeninám jeřáb, začala mu vyhlídka z té výšky připadat tak úžasná, že už se do nemocnice nevrátil. Hned druhý den dal výpověď a...“

Vypráví dál, ale já už ho neposlouchám, protože poznávám kiosek před námi. Tady jsme si hned po příjezdu koupily čokoládovou tyčinku.

Vypadá to, že chce jít jiným směrem, přes ulici.

„Teď bude ten obrovský bioobchod a jsme tam,“ říkám hrdě.

Trhne sebou. „Aha, ano. Myslel jsem, že to bude na druhé straně.“

Zašklebím se. Pak se mu podívám do obličeje. Má kolmou vrásku mezi obočím a mlčí.

„Připadá mi to drsné, že bioobchod je větší než normální supermarket,“ poznamenám.

On ale neodpovídá.

Červený neon hostelu. Poskočím si. „Zvládli jsme to!“

„Ano.“

„Díky,“ řeknu a usměju se na něj.

„To teda byla věc, že jsme se potkali...“ říká. „Nemáš ještě chvíli čas? Tamhleten bar má ještě otevřeno.“

Vyhnu se jeho očím. Najednou je mi zima.

„Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, s kým bych byl na stejné vlnové délce. Jsme nejspíš spřízněné duše!“ Jeho hlas zní zvláště. Naléhavě a zároveň podlézavě.

Cítím, jak si jeho oči hledají cestu k mým. A v tom okamžiku chci prostě jenom pryč.

„Děkuju za všechno,“ říkám a pošilhávám po dveřích hostelu. Ve foyer se svítí. Vidím tmavovlasého muže u recepčního pultu.

„Děkuju,“ říká, „děkuju za úžasné setkání.“

Teď už ve mně ani trochu nevyvolává strach. Vypadá spíš mladě a hrozně osaměle.

„Měla jsem opravdu štěstí. Naše historiky byly dneska večer to nejlepší,“ řeknu. A taky si to myslím. Pořád ještě nechápu, jak mohly být Jenna s Larou tak podlé! Co bych si počala, kdybych Gunnara nepotkala?

„Vážně s tebou nemůžu jít. Ostatní už mě určitě hledají, a až se to dozví Ritsch, teda náš učitel, bude řídit. Nakonec mě ještě pošle domů!“

„To opravdu nebudeme riskovat.“ Dívá se na mě. Tváří se vážně. Myslím na žáby, na to, že máme v oblíbě stejnou barvu, na to, jak jsem se při jeho vyprávění cítila dobře.

V jeho očích se odráží pouliční lampa, vytváří malé světelné kruhy. A vtom něco ve mně řekne Ano. Prostě jenom tak. Ano. Po celém těle se mi udělá husí kůže. „Jaké máš oči?“ ptám se.

„Zelené.“

Usměju se.

„Víš vůbec, jak překrásně vypadáš tady pod tou lampou?“

Pod jeho pohledem se opravdu cítím krásná.

Najednou je tady, úplně blízko. Jeho paže mě obejmou. Vůně citronu. A přestože citrony skoro zbožňuju, je mi najednou zle. Je moc blízko, všechno je moc blízko.

Pustí mě, dívá se do země. „Sorry,“ zamumlá, „jsem prostě tak bláznivě šťastný, že jsem tě potkal... Taková náhoda!“

Má pravdu. Opravdu jsem nikdy nepotkala někoho, kdo má rád žáby. A kdybych si mohla vybrat, měl by muž mých snů zelené oči. Polknu. Klopí zrak a špičkou boty strká do papírku od müsli tyčinky. Opatrně natáhnu ruku a lehce se dotknu jeho ramene. „Vlastně tě skoro vůbec neznám,“ řeknu tiše.

„Sorry,“ zamumlá znovu.

Opatrně ho pohladím, cítím jeho klíční kost. Nepohne se, jenom tak stojí.

„Gunnare?“

„Je mi to opravdu líto.“ Z jeho hlasu zaznívá nekonečné zoufalství. „Možná to přišlo trochu narychlo. Opravdu jsi moc sympatická, Kiro, a já bych tě rád poznal blíž.“

„Ano,“ řeknu.

Něco tady nehraje. Řekla jsem mu své jméno? Vtom ale vzhledne, konečně se na mě podívá. Má vlhké oči. Udělám krok a obejmu ho. Nejdřív působí ztuhle, pak se o mě opře. Slyším, jak mu tluče srdce. Už vůbec nechápu, co mi vadilo, citron voní opravdu dobře. Co to se mnou je? Jistěže jsem mu řekla své jméno. Jak by ho jinak znal?

„Možná už se nikdy nevidíme,“ řekne Gunnar a přitiskne mě k sobě trochu silněji. „Dáš mi své telefonní číslo?“

Přikývnu a vymaním se z jeho sevření. Vytáhne z kapsy bundy mobil, odklopí ho. Diktuju. Moje telefonní číslo je jediná číselná kombinace, kterou znám z paměti.

„Chceš taky moje číslo?“

„Mám mobil nahoře. Měl vybitou baterku...“

„To není problém, napíšu ti ho. Tužku mám. Máš papír?“

Zavrtím hlavou.

Jemně mě vezme za ruku a vykasá mi rukáv bundy. Husí kůže. Postavily se mi chloupky. „Jsi lechtivá, Kiro?“

„Trochu,“ přikývnu a najednou opravdu jsem.

Jednou rukou mě drží za paži, druhou píše. Propiska škrábe.

Z nějakého důvodu bych ruku nejraději odtáhla. Pak mě zase napadne, jak byly jeho oči smutné. Koušu se do rtu. Připadá mi, že to snad nikdy nedopíše. Když mou ruku konečně pustí, cítím číslice na kůži. Jsou jako vytetované, mám pocit, že se jich nikdy nezbavím. Zakroučím hlavou. Podivný nápad, určitě jsem úplně přetažená.

Tmavovlasý muž v recepci si zrovna bere kávu z automatu. Už jen pár kroků a budu u ostatních, všechno bude jako dřív a z Gunnara nezbude víc než podivný sen.

Slyším se, jak říkám: „Tak ahoj!“

Zase ten smutný úsměv na jeho rtech. „Brzy na shledanou, Kiro,“ opáčí.

Otočím se a jdu. Až když se přede mnou automaticky otevřou posuvné dveře, naposledy se ohlédnu. Ještě pořád tam stojí, nepohnul se ani o kousek. Teď zvedá ruku, mává mi. Pokouším se o úsměv. Pak rychle vcházím dovnitř.

3. kapitola

Výtah tiše bzučí. Vidím v zrcadle svůj obličej. Je bledý, s příliš velkýma očima, vlasy mám divoce rozježené. Překrásná, pomyslím si a musím se ušklíbnout. Opravdu zvláštní kluk, ten Gunnar. Ale pokud je mi podobný – a má opravdu rád stejné věci jako já –, pak jsem asi taky divná.

Dveře kloužou skoro neslyšně. Na chodbě nikdo není. Mé kroky na linoleu. Až když už jsem skoro u našeho pokoje, zaslechnu vzrušený šepot. Karta na otevírání pokoje se mi chvěje v ruce, konečně ji zastrčím do dveří. Otevrou se. Jenna zmlkne uprostřed věty. Cíví na mě. Neříkám nic, jenom tam stojím.

„Konečně! Měly jsme takový strach!“ Lara vstane a jde ke mně.

„Byly jsme si stoprocentně jisté, že máš mobil s sebou. Když jsme se na konci parku schovaly, zkoušely jsme se ti dovolat, snad tisíckrát,“ vysvětluje Jenna a najednou se tváří vyčítavě. „Koneckonců, kdo si večer vyrazí ven bez mobilu?“

„Kdybychom to věděly, nikdy bychom to neudělaly,“ tvrdí Lara. „Prohledaly jsme celý park, abychom tě našly. Byli tam tak příšerní týpci!“ Popadne mě za paži.

„Zrovna jsme přemýšlely, jestli přece jenom nemáme jít za Ritschem!“ Jenna má na tvářích červené skvrny.

„Člověče, víš, co všechno se ti mohlo stát?“ Lara udělá tak tragický obličej, až mi přijde, že to jenom hraje. „Ještě nikdy jsem tak nevyšilovala.“ Vede mě k posteli.

Jenna si mě za rukáv přitáhne k sobě. „Povídej, jaké to bylo? Otřesné? Hrozné?“

Všechno mi připadá neskutečné, jako ve snu, nebo možná v hororu. Cítím něco v kapse, kapesník, který mi dal Gunnar. Voní jako on. Po citronu. Gunnar. Najednou jsem úplně klidná. Tak klidná jsem už dlouho nebyla.

Slyším se, jak říkám: „Potkala jsem fajn kluka. Doprovodil mě sem.“

Jenna otevře pusou.

„Ne,“ vyhrkne Lara. „Fakt? Povídej!“

„Všiml si, že jsem se ztratila...“

„A pak šel s tebou až sem?“ ptá se Jenna.

„Ano.“ Pokrčím rameny. „Báječně jsme se bavili.“

Kytka staré paní. Žáby. Zelené šaty. Fotografie detailů. Smutek v Gunnarových zelených očích. Jeho citronová vůně.

„Neměla jsi z něho strach? Říká se přece, že nemáme chodit s cizími muži!“ Lara na mě kulí oči.

„Co jsem měla dělat? Byla jsem hrozně naštvaná, ztratila jsem se...“

„To je jeho telefon?“ Jenna ukáže na moji paži. Poslední číslice mi vykukuje zpod trička. Čtyřka. Zase mě pálí kůže. Cítím se podivně, je mi nějak špatně. Asi jsem jenom unavená.

Dokážu přikývnout.

„Jaký byl? Láska na první pohled?“ V Lařiných očích zajiskří.

„Máme hodně společného,“ říkám. „Dokonce formuloval některé věci přesně tak, jak bych je řekla já, volil stejná slova a...“

Když to říkám, připadám si hrozně pitomě.

„Páni,“ vzdychne Lara rozčileně, „to byl určitě osud.“

A já vyprávím, snažím se věci opisovat, protože o vymyšlených příbězích a žábách nemusejí ostatní nic vědět. Beztak by tomu nerozuměli. Mluvím tedy o zelených očích, podobných zájmech, o tom, když člověk chápe, na co myslí ten druhý...